

JEŽ

NARODNO PRIZNANJE

*I rudari,
i metalci,
tehničari,
i kožarci,
hemičari,
arsenalci,
i brodari,
i ranžirci,
kabelari,
građevinci,
i poštari,
i mašinci,
i ostali —
svi su dali
trud, elan i znanje,
i sad njima,
najboljima,
stiže i priznanje.*

POSILIJE SUĐENJA U ZAGREBU

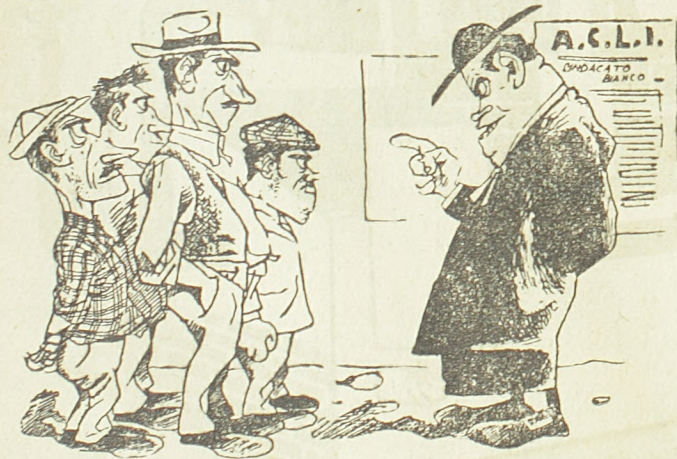
— Određeni ste da vršite diverzije i atentate u Jugoslaviji!

Razočarenje

— Uf, osudiše nam u Zagrebu onih 300.000 pobunjenika!

Vatikanski sindikati

Pretsjednik vladinih sindikata: Naš program je jasan. Priznaćemo svaki štrajk uperen protiv industrijalaca, ali ne i protiv vlade... Samo, imajte na umu da su industrijalci u vladi.
(„Don Bazilio“, Rim)

U Francuskoj je pojeftin' o život

Nasuprot neopravdanoj optužbi ljevičarske štampe, francuski ministar finansija konstatuje da je život u Francuskoj sada jeftiniji nego ikad ranije.

— Istina je, doduše, da su cijene životnim namirnicama nešto skočile, oko 50%, — izjavio je ministar finansija — ali je zato cijena radnoj snazi pala za oko 60%. Prema tome je u Francuskoj ljudski život postao jeftiniji za 10%. To zahvaljujemo Maršalovoj pomoći, čije blagodeti još ni izdaleka nisu iscrpljene.

Reče i dade ostavku!

Sitne VIJESTI

TEŽAK SUDAR

Austriski ministar trgovine i obnove doživio je prije nekoliko dana sudar automobila. Auto, kojim se ministar vozio, a koji je austriske proizvodnje, bio je zakačen na putu „maršalizacije“ od jednih američkih kola. Gospodin ministar je ostao, hvala bogu, živ i zdrav, dok su njegova kola pretvorena u staro gvožđe.

OPŠTI PAD

Od dolaska na vlast Marijeve vlade cijene namirnicama skočile su za 50%. U isto vrijeme cijena Marijevoj vladi toliko je pala da je on morao da podnese ostavku.

NEPOŽELJNI I POŽELJNI

Američke vlasti su odbile da izdaju vizu za ulazak u SAD kenterberiskom dekanu Hjulitu Džensonu. Kao motivacija odbijanja navodi se da bi dekan mogao da govori pozitivno o Sovjetskom Savezu.

Istovremeno se javlja da je britanskom fašističkom „fireru“ Mosliju dozvoljen ulazak u SAD, pošto su vlasti za njega sigurne da ima istovjetno gledište s američkim vladajućim krugovima.

LIČNOST OD POVJERENJA

Brining, koji je bio kancelar nemačkog rajha prije dolaska Hitlera, ponovo će postaviti svoju kandidaturu za pretsjednika Njemačke. Zapadne okupacione vlasti odobrile su ovu kandidaturu, pošto smatraju da je Brining najpogodnija ličnost za prethodnika hitlerizma.

ZASLUŽNI LJUDI

Italijanska vlada odlikovala je niz vojnih ličnosti koje su se borile na istočnom frontu. Vlada se izvinjava što na ovom spisku nije i Musolini, ali se nada da će idućeg puta ova nepravda biti otklonjena.

MALA GEOGRAFIJA

Grčka

GEOGRAFSKI POLOŽAJ

Grčka je „najzapadnija“ država na Balkanu i leži na obali Sredozemnog Mora, prekoputa Arapske legije i nešto ovamo od srednjeg vijeka.

ISTORIJA

U staro, takozvano antičko doba, bila je Grčka veoma napredna država, ali je došla pod tuđu vladavinu, pa je to stanje ostalo do današnjeg dana.

GLAVNI GRAD

Glavni grad, Atina, obiluje umjetničkim starinama. Tu je Akropol, gdje se fotografiju turisti i strijeljaju demokrate, zatim Panteon, okružen pitomim baštama i tihim vješalima, dalje, Zešov hram, bogat klasičnom ornamentikom i monarhofašističkim ranjenicima.

Atina obiluje lijepim bulevarima i trgovima, na kojima se nalaze razna nadleštva kao što su žandarmerijske stanice, ministarstvo policije, kasarne bataljona bezbjednosti, ured za provokacije, odnosno informacije i druge neoklasične kulturne ustanove. Samo ministarstvo spoljnih poslova nije tu. Ono se nalazi malo podalje, u Vašingtonu.

VOJNA SITUACIJA

Grčka monarhija se nalazi u ratnom stanju sa grčkim narodom. Zasada je ratna sreća veoma promjenljiva: čas Markos pobjeđuje, čas monarhija gubi.

KULTURA

U Atini ima mnogo knjižara sa raznim luksuznim izdanjima Biblija, „Majn kampfa“, Trumanovih izjava i Gebelsovih proklamacija. Pozorišta su uvijek prepuna — zasada, hit-skih vojnika (koji tamo i stanuju).

Grčki narod mnogo poštuje svoje zaslužne državnike i kulturne radnike. Narod će odati zaslužno priznanje i Caldarisu, Zervasu, Grejdiju i drugim grčkim „kulturtregerima“.

NAPOMENA

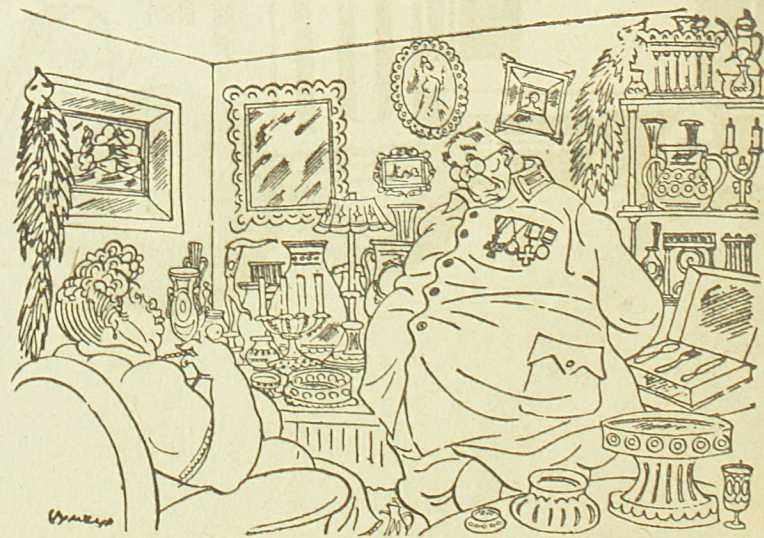
Putnici za Grčku, ne zaboravite da se obratite za vizu američkom konzulatu.

Pariske krajcarice-dolarice

— Da vidimo koji će ovoga puta da sastavi vladu!

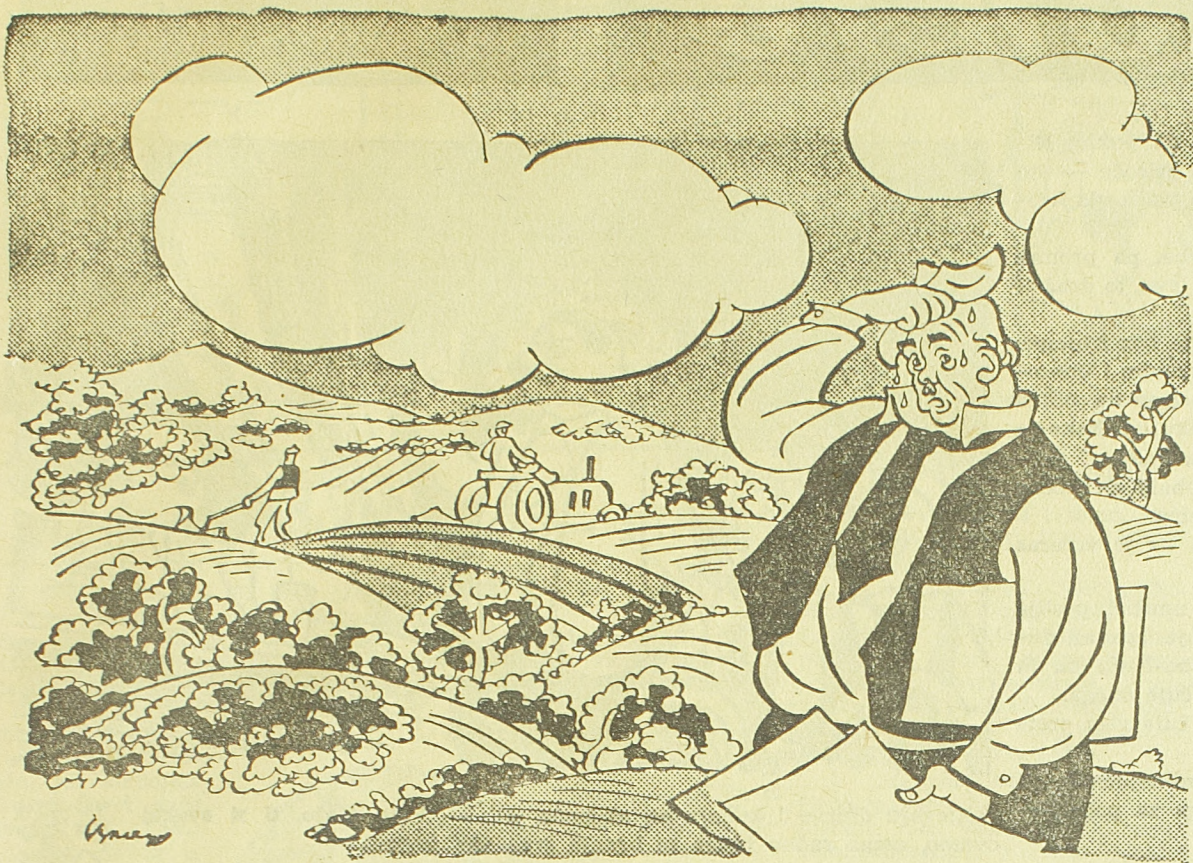
Što je pravo — pravo je

— Kaži dragička! Znaš da će nam vratiti sva imanja do kojih smo došli kao nacisti.

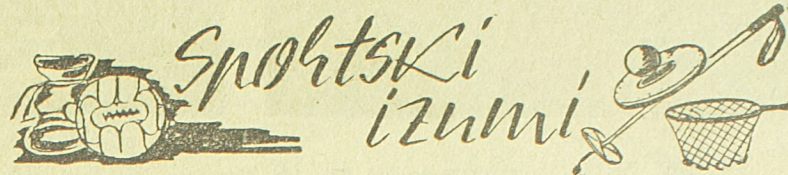
— Pa i pravo je. To smo krvavo zaradili.

Statističke muke činovnika Luke

— Eh, oznoji me ovo oranje — ne mogu da ih stignem!

MALI DOKICA PIŠE „JEŽU“

DOK su deda pajine žalopojke postale bapske pa nisu ni za ježa baba me pita je li dokice pa ko pobeđi na toj olimpijadi a ja kažem englez bljuison a baba pita je l on trčo ili skako a ja kažem nije ni trčo ni skako nego seđeo u olimpijskom odboru i mlatio pare na olimpijske značke za svoj privatnosektorski džep a baba pita a kako prodoše naši a ja kažem osvetiše kosovo a turcima slabo pomaže zulum u futbolu a što se tiče švedske u nji ovom timu igra je i dvanestj igrač i to jedan englez koji se ko sudija pravio englez kad je nešto u našu korist a oni švedani imali su opasne bekove što se zovu ali i međutim i čim naši dođu pred gol spiker javlja da su iskršli ali ili međutim i pokvarili šansu a naš gubijan koji nije gubijan nego dobijan toliko je bacio kladivo da je pogodilo engleske funkcionere što su kobajagi zaboravili da spremje našu zastavu a jedino su naši biciklisti izgleda mislili da su za vreme trke skupili usput dosta poena pa ne moraju da prođu kroz cilj.

A kad već pomenusmo mister bljuisona ima i kod nas neki čika što trguju sa živim spravama za pucanje i driblanje, samo se nisam informisao da li pletl iz sloge i nikolić iz slobode što im je futbol profesija imaju i određene norme za pucanje i driblanje i koliko dobijaju za prekovremeni rad kad se utakmica na primer produži dva puta po petnes minuta.

Nema smisla što se priča o jednom čiki da je kobajagi materijalista što je tražio šeset iljadarki ako klub osvoji prvo mesto jer kad ga on trenira ne može izbiti na čelo ni za što godina i čika se naljutio i izjavio pošto se amateri nesportski drže što se tiče premija da će on iz ljubavi prema amaterskim načelima preći u profesionalce.

Kad počnemo o sportu teško se odvojiti od futbala pa moram da pomenem i nov izum u branjenju penala a to se izvodi na taj način što kapiten tima šapne nešto golmanu a golman stane na gol al ne zauzme običan stav da raširi ruke i gleda u igrača i loptu nego mu okrene leđa i namiguje na publiku a posle se samo sagne i izvadi loptu iz mreže a kao nagradu čika rupnik novator iz oseka dobio je tromesečni godišnji odmor.

Jedan moj poznanik iz mlađi generacija gagan poletarac što ima šes godina broji na prste koliko ima lakoatletskih staza u beogradu jer njegov brat trči devet metara u sekundi a ja ga pitam zar može to d izračuna na prste a on kaže i to je mnogo a izgleda gagan ima dovoljno evidencije i na jednoj ruci jer se na mnogim terenima izvodi jedino takmičenje u pasenju, ne u pasiranju a dotični nabeđeni sportisti imaju čiviluke na glavi i ne kažu ip ip ura nego muuu.

Ima jedna dobra gimnastička sala al u njoj po dva sata vlada mrak pa se tek upali noćna svetlost usred belu dana al posetioci ne mogu d uganu nogu nego se vežbaju u sedenju i kočenju vrata jer je ova gimnastička sala kao i još neke pretvorena u bioskop i tamošnji gimnastičari mogu da gledaju u mraku francuski film izgubljeni raj.

ŠTA ČEKAŠ, ŠTA MISLIŠ

BAJKA
O FLANELU

U VAZDUHU iznad moje glave zalepršala je tkanina o kojoj sanjam. Pružila sam ruku i dohvatila sletjeli metar nježnoga flanela „krem“ boje, sa crnim „tufnicama“. Jasno mi je bilo da u tom trenutku ipak ne sanjam i da taj lijepi flanel ne pada s neba. Ipak, neko sujevjerniji vidio bi tu „promisao“, i s pravom bi se nadao da mu na idućem koraku padne „otuda“ — cijela haljina, naravno, malo duža, tako trideset santimetara ispod koljena.

Pogledala sam gdje se nalazim. Na zgradi piše: Ministarstvo trgovine i snabdijevanja Srbije. Pa da, to je „nebo“ za tekstil. Ali koji to volšebnik pogađa kakav „dezen“ žele prolaznici, pa im ovako simbolično stavlja do znanja gdje ga još ima u velikome Beogradu?

Na ulicu je izletjela jedna žena i pružila ruku za flanel.

— Izvinite, ispustila sam... — Drugarice, — zamolih je ja — gdje se može kupiti ovakav flanel? Svud sam tražila...

— Ona sleže ramenima: — Ne znam. Sad će doći činovnici, pa pitajte.

I nehotice podoh za njom i popih se na drugi sprat, gdje je spremala kancelariju.

— Imamo mi još jedan ljepši — reče ona i pokaza mi isti toliki komad „pepito“ flanela ispartanog crnim i tirkiz-zelenim linijama.

— Zašto je to tako isječeno? — zapitah. — Sigurno uzorci?

— Ne, — odgovori žena — to su nam krpe za prozore.

Utom je ušla u kancelariju druga žena, s istim flanelskim „krpama“ za prozore.

— A, — dosjetih se ja — to je valjda škart-roba, s nekom greškom... Pa ipak...

— Bez greške je ovo! — upade druga žena. — Srce me boli kad njime čistim prozore.

— Pa ko vam je to dao? — zgranut se ja.

— Naš domaćin zgrade, Dušan Đurović. On je izdejstvovao da dobijemo flanelne krpe.

Službenici su dolazili u spremnjene kancelarije i zauzimali svoja mjesta. Raspitah se gdje je ekonomat, tako zatekoh jednog službenika i zamolih ga da me obavijesti gdje se može kupiti onaj flanel što ga imaju čistačice. On me malo podozrivo pogleda, ali je moj bezazleni osmeh ulivao povjerenje.

— Sad ću rješenje da pogledam — osmjehnu se i on.

Počeo je da pretura po djelovodnom protokolu i čitao poluglasno:

— Sedamnaestog maja trebavano je 17 metara amerika za krpe.

— Amerikan za krpe! — kao začuđih se ja. — Pa, zaboga, amerikan je grub.

— Zato je odmah sutradan trebavano osam metara flanela za krpe, a prvog juna šesnaest metara flanela. Čekajte da vidim kad je podignuto, a, da, račun broj 13...

Pronađe rješenje i saopšti mi adresu prodavnice. Dok je tražio podatak, stigla sam da pročitam potpis naredbodavca: sekretar Dušan Avramov.

— Alal vam vjera! — uzviknuh ja bez osmjeha. — Slušajte, recite vašem vajnom domaćinu da bude dosljedan u svome prefinjenom ukusu. U blizini ima nešto vrlo zgodno za glancanje parketa: čista, najfinija svila. Pojavili su se teški, čupavi tepisi — samo da se isjecka i dušu dalo za otirače. A za pranje hodnika stoji mu na raspoloženju prvoklasni kamgarn; a možda bi negdje mogao da pronade i grombi.

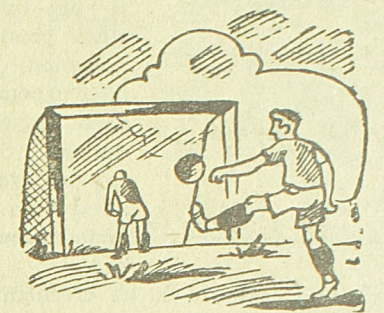

Kukuruzi već se beru... Kontrahiraj, moj dilberu...

KULTURNA USLUGA

— E, sada ne možete ništa da primijetite — promijenili smo čaršave!

Kad počnemo o sportu teško se odvojiti od futbala pa moram da pomenem i nov izum u branjenju penala a to se izvodi na taj način što kapiten tima šapne nešto golmanu a golman stane na gol al ne zauzme običan stav da raširi ruke i gleda u igrača i loptu nego mu okrene leđa i namiguje na publiku a posle se samo sagne i izvadi loptu iz mreže a kao nagradu čika rupnik novator iz oseka dobio je tromesečni godišnji odmor.

Jedan moj poznanik iz mlađi generacija gagan poletarac što ima šes godina broji na prste koliko ima lakoatletskih staza u beogradu jer njegov brat trči devet metara u sekundi a ja ga pitam zar može to d izračuna na prste a on kaže i to je mnogo a izgleda gagan ima dovoljno evidencije i na jednoj ruci jer se na mnogim terenima izvodi jedino takmičenje u pasenju, ne u pasiranju a dotični nabeđeni sportisti imaju čiviluke na glavi i ne kažu ip ip ura nego muuu.

Ima jedna dobra gimnastička sala al u njoj po dva sata vlada mrak pa se tek upali noćna svetlost usred belu dana al posetioci ne mogu d uganu nogu nego se vežbaju u sedenju i kočenju vrata jer je ova gimnastička sala kao i još neke pretvorena u bioskop i tamošnji gimnastičari mogu da gledaju u mraku francuski film izgubljeni raj.

KOD nas, u građevinsko preduzeće „Mistrija“, došao nov direktor.

— Zdravo! Gdje je moja kancelarija? — upitao je i pogledom preletio cijelu sobu.

— Što se tiče te naše sobe, ona je upravo sobetina, ili, još tačnije, sala. Neko uslužno priskoči i pokaza mu pisaci sto u uglu:

— Izvol'te, onaj eto tamo.

„Onaj eto tamo“ ljepši je sto od ostalih, a na zgodnom mjestu — prava osmatračnica. Tako je volio prethodnik novog direktora: da sve vidi, da diše isti vazduh sa nama.

— Šta? — zaprepastio se direktor. — U zajedničkoj sobi? U sobotu neka se zazida ovaj dio, u ponedjeljak hoću da imam zasebnu prostoriju.

— U ponedjeljak — zid podignut. Stvorena nova soba i lijepo namještena. Direktor, zadovoljan, zavukao se u nju, gotovo ga nismo ni vidali tri mjeseca, a onda čusmo: smijeh je, slabo se brinuo za radničko snabdijevanje.

I, jednog dana, došao njegov nasljednik.

— Šta? — zgranut se. — Zasebna soba, zid između nas? Tama posla! Rušite taj zid?

— Ali...

— Odmah da se ruši! Zovite zidare i ovog časa neka počnu! Odmah, razumijete li!

A kad smo sutradan došli u preduzeće, lijepo smo se pozaglavljivali na vratima od zaprepašćenja: tamo, u sali, neviđeno čudo građevinarstva — do pola sobe zid, a druga polovina bez zida. Na poluzid se naslonio naš palir, pa se smješka.

— Ovako je, brate, najbolje — objašnjava. Za svačiji ukus: 'očes zid — izvol'te u ovaj dio, iza zida! Nećeš zid, molim fino, i to imamo — izvol'te ovamo na ovaj brisani prostor!

I zid je tako ostao: do pola sobe. Spasli smo se, izgleda, onog: ruši — zidaj, pa ispotekar.

Mnogi ljudi dolaze u Vrnjačku Banju radi odmora a ne zbog liječenja.

— I vi ste došli da liječite stomak?

— Jok, ja sam došao da ga pokvarim...

Čovjek se uči dok je živ

„Jež“ čita „Ošišanog ježa“

IZ DAVNOG DOBA — PRIJE DESET GODINA

A KO se prelista 192 broj „Ježa“, od 3 septembra 1938 godine, može se naslutiti šta se sve dešavalo u davno doba — prije deset ljeta.

Izgleda da su seljaci živjeli u velikom blagostanju, jer Radojica Cvorić-Seret kaže svojoj ženi Ilinki: „Kog ću davala u selu, kad je šenicu pobro gosin Cvetko, i kad su zelenaši uzeli šljivu na zeleno, a kukuruz pobrao grad.“

Kruševački spekulat Boško Vidaković i Dragutin Begenišić bavili su se sintetičkom, ili sitnotučajućom proizvodnjom. Kad se u drugim zemljama može da pravi od kopri-va maslo, od masla i mlijeka vuna, od drveta benzin, od butera čelik, zašto oni da ne prave od strugotina i leblebije prvoklasnu brazilijansku kafu, od istucane cigle leskovačku alevu papriku, od kafesca čokoladu, a od ugljena biber?

Svjetska situacija bila je u znaku Braninog epigrama:

„Puno vesti ovih dana, al' nijedna pouzdana, jer sve što se danas čuje, to se sutra demantuje.“
Bile su aktualne poslovice:

„Kad se dvojica svađaju, ostali prodaju oružje.“

Ko drugom jamu kopa, taj ne kopa rov za bitku.

Ako zmiji ne stučeš glavu, oživjeće.

Ko prođe kroz sito i rešeto, taj je mek kao — kamen.

Iz gorkih ruku nije voće slatko.“

U to vrijeme govorkalo se uveliko o ratu, pa je postojala i ova filozofija: „Mir je, po mome mišljenju, ono što prethodi ratu.“ U finansijskim krugovima se izjavljivalo da ne vjeruju u opasnost rata.

Gdje je sreća — tu je i nesreća

— T...ća što nisam ptica, inače bi te koštalo 500 dinara!

— E, — kaže prijatelj prijatelju — njima možeš vjerovati više nego svim svjetskim diplomatama.

I o raj-Americi ima pjesmica pod naslovom „Čika iz Amerike“ 1938 godine:

„Drug nam — nešto kis'o — veli: „Braćo draga, juče mi je pis'o ujak iz Čikaga.“

— Pa šta piše? Kaži! Šalje l' masnih para?

— Ne, već pismom traži hitno — sto dolara.“

„Ošišani jež“ zvao je Jugoslaviju Meksikom i donosi sljedeću vijest iz Meksiko-Sitija:

„Jedan turista posjetio Meksiko i naivno zapitao:

— Kome pripadaju ovi rudnici?

— Britancima i Amerikancima — odgovoreno mu je.

— Kome pripadaju železnice?

— Britancima i Amerikancima.

— A zemlja?

— Britancima, Amerikancima i Špancima.

— A tekstilne fabrike?

— Špancima i Francuzima.

— A metalna industrija?

— Nemcima.

— A banke?

— Amerikancima, Britancima, Francuzima, Nemcima i Špancima.

— Pa šta, dođavola, rade Meksikanci?

— E, oni stoje po čoškovima i viču: „Viva Meksiko!“

U to doba vodila se politika zaštite sitnih ulagača.

— Zašto ovaj čovjek čaščava, a dobio je samo ulog? — iščuđava se neko.

— Da, ali ne na Klasnoj lutriji, nego iz banke koja je pod zaštitom.

To je bila — premija nad premijom.

Zašto? — Zato!

■ Zašto je šef stanice u Buđanovcima proglašen za velikog ljubitelja dekadnog sistema?

□ Zato što nikad „nema sitno“, i putnicima za kartu od 9 dinara sistematski uzima cijelu desetnicu.

■ Zašto u seljačkoj radnoj zadrugi „Jedinstvo“ u Kačarevu već tri godine leži neiskorišćeno preko 2.000 kola stajskog đubreta?

□ Zato što stajsko đubre, kao što mu i samo ime kaže, treba da leži u stajama, a ne da se razbacuje po poljima.

■ Zašto veliki broj ljudi koji je išao na odmor preko „Putnika“ nije dobio potreban smještaj, nego se vraćao ili lutao do drugog mjesta?

□ Zato što „Putnik“ nije preduzeće za smještaj, već za promet putnika i turista.

Nek ide radnja

U arhivama, i tu i tamo, radi se punom parom: treba ekspedovati poštu.

„Br. 1470/48 MNO Svrlijig Niški“... „Br. 1470/48 MNO Svrlijig Niški“ — hitno piše službenik prvi, drugi, dvanaesti put, — na dvanaest koverata, svuda udara pečat „Građevinsko preduzeće „Slavija“ Beograd“, lijepe marke i trči na poštu.

A „Kooperativa“ u Bačkom Petrovcu ima u arhivi i pisacu mašinu. Ona veze: „Sreski savez zemljoradničkih zadruga Kosjerić“... „Sreski savez zemljoradničkih zadruga Kosjerić“ na deset koverata. Lijepe se marke i trči se na poštu.

Tamo trče i službenik GNO-a Smederevo, sa 17 koverata na kojima piše od riječi do riječi isto „Okružni sud za okrug beogradski Beograd“, i službenik Okružnog suda za okrug beogradski, sa 12 koverata na kojima je lijepo nacifrana adresa „GNO — za matičara — Smederevo“.

A to trčanje nije zabadava. Eto posla i za fabrike koverata, i za pošte, i za archive. A „posao“ bi se brzo reducirao kad bi troškovi udarili ove ekspeditore po džepu.

KAKO SE DIJELIO TEKSTIL

SRESKOM zadružnom savezu u Pljevljima nikako da stigne naručeni tekstil. A Nedeljko Ivić, zadužen po tom sektoru, skoknuo do Nikšića da vidi gdje je zapelo.

Stvorio se on, dakle, kod direktora tamošnjeg stovarišta tekstilne industrije, pa će iznebuha:

KRATAK IZVJEŠTAJ SA PREDHRANBENOG FRONTA

Dnevna zapovijest ministra trgovine javlja da sva preduzeća i nadležstva vode borbu za poboljšanje ishrane izvršilaca plana. Predviđenim osnivanjem menzi biće oslobođene hiljade domaća zarobljenih u kujnama. Istovremeno biće ugroženi rukovodioci preduzeća kojima je ishrana radnika posljednja rupa na svirali.

Kad negdje zapne...

— Ja dođoh po robu za Pljevlje.

— E, bratac, bilo, bilo, pa nestalo.

— Kako: nestalo? Što ne doste i nama po porudžbini?

— Ama, batali porudžbine. Ja dijelim kako ja hoću!

A Zagorka Janičijević, koja se tu našla, pogledala ga šeretski i dodala:

— Ko prije djevojci, tome i djevojka.

I Nedeljko se vratio kao propali prozac. Falila mu je, izgleda, sablja dimiskija marke „Planska raspodjela“. Ali, valjda će i ona iskrnuti odnekud, i presjeći sve te nabavno-prodajne zavrzlame.

SENTIMENTALNI DISTRIBUTERI

Namještenici službe radničkog snabdijevanja u Bosanskom Brodu veoma su sentimentalne prirode i ne mogu da gledaju kako se stoka kolje u njihovom gradu, već je šalju na klanicu u Doboju, a meso se željeznicom pažljivo i polako vraća u Brod. Prilikom ove šetnje meso se vrlo lijepo „ukrti“, pa mu vjerovatno zbog toga i cijena znatno skoči.

Međutim, ovi distributeri nisu naišli na razumijevanje kod potrošača, pošto ovi nemaju sentimentalne stomake ni džepove, pa ne vole da jedu „krto“ meso, ni da trpe elastično povećavanje transportnih troškova.

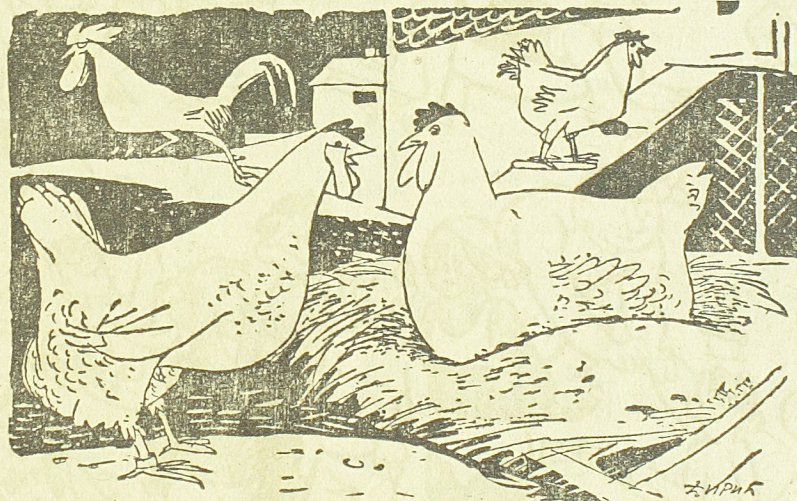
MIJEŠALICA NA PLAŽI

Pomorsko građevinsko preduzeće iz Splita pokazuje naročitu brigu prema svojim mašinama. U tome je otišlo tako daleko da je jednoj mašini miješalici dodijelilo višemjesečni odmor i kupanje u morskim talasima. Miješalica već nekoliko mjeseca uživa blagodeti ovog odmora i bezbrižno lješkari na morskoj obali ispod tvrđave u Hercegovnom. Prijatni talasi i svjež morski vazduh dosta su joj izmijenili sp-ljašnost, ali još uvijek se vidi da je to mašina miješalica. Što se toga tiče, uprava preduzeća može da bude bez brige.

PRED OPŠTU SANDALIZACIJU

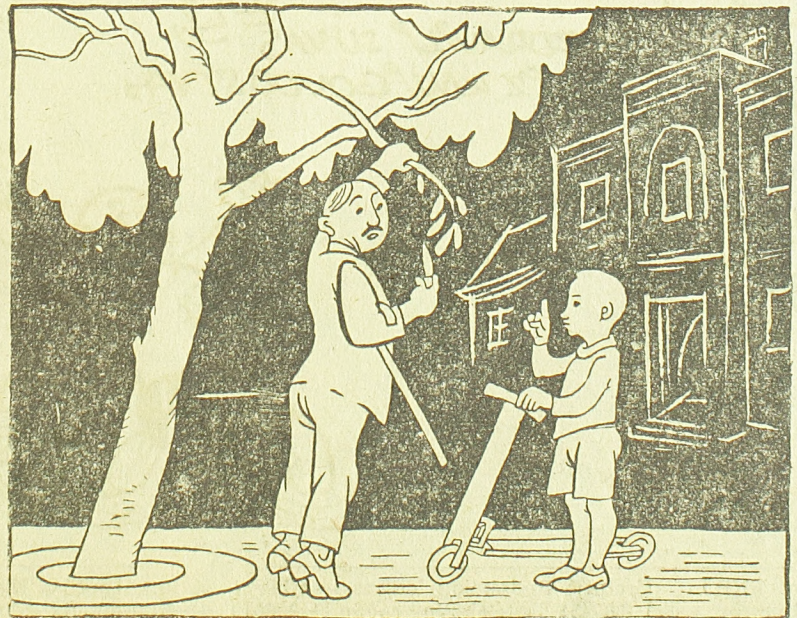
Obučarska zadruga u Zaječaru dobila je marta i juna mjeseca 1948 godine naloge da izradi 70 pari ženskih i 110 muških sandala — za ljetnu sezonu 1949 godine. U nalogima, istina nije direktno navedeno da će korisnici ovih sandala biti određeni kroz petnaestak mjeseca, ali tako ispada, jer vrijedni zaječarski majstori zalud šalju izvještaj o sandalama Glavnom savezu zanatskih zadruga u Beogradu. Valjda se neki službenik ukoliko čita te izvještaje, pravi glav — kako bi idućeg ljeta mogao da izvrši sandalizaciju svih nogu.

Nerazumljivo

— Ja vam se čudim, prijao, što se mučite. Što ih ne date da vam se izlegu u zadružnom inkubatoru?

Razlika

— Nemoj, čiko, da lomiš granje. Nije to više opštinsko nego komunalno.

